ופרוייסו כל' יומנן: במלתיה דר' יוחנן פליגי "ועד שנתמלא" סבירא להו, מיהו רב יהודה סבר מלוי פגימתה דקתמר ר' יוחנן למיהוי כי יתרא דהאי כמו יתר של קשת שתהא כל פגימת הקשת מלויה עד היתר דהייט חלי העיגול והאי לסוף שבעה הוא **ונהרדעי** סברי מלוי פגימה דקתמר ר' יוחנן עד דתהוי כי נפיא טעולה במילואתה: **וליבריך טעוב וסמיב**. אדרב יהודה פריך נהי נמי דמשבעה ואילך ליכא למימר "מחדש חדשים", ליבריך מיהת "הטוב" והמטיב" שכל שעה הוא מטיב לו במילואתה תמיד **שנוספת להאיר לעולם: אמו כי אסר**. מי תשביע לה רעה לגבן לברוכי דיין האמת דמחשוב את מלואתה מיבותא לברוכי הטוב והמטיב: **וניבריך לפרוייסו**. דיין האמת בחסרונה וטוב המטיב במילואתה: **דסיינו אורחים**. בכל מודם בריאת עולם כמנהגו היא ואין כאן דין פורענות בחסרונה ולא הטבתה לו חסד במילואתה: **דיין**. אילו לא זכו למלוה אחרת אלא לזו שמקבלין פני שכינה פעם אחת בחדש כדאמרן בג"ש: **אמר אביי**. אמות הואיל ומקבל פני שכינה הוא, משומד בעי לברוכי מפני כבוד שכינה שהוא מקבל: **פפקידים**. מלוה שנייתם להתנהג בדרך מקופותיכם: **ששים ושמחים**. כדכתיב (תהלים יט) ישיש כגבור: **פועלי אמת**. הן שמיגס את מדרס: **ולגבנה אמר**. הקב"ה-שתתחדש בכל חדש: **פעמים פעמים**. היא זו לעמוסי בטן סימן הוא להם שאף הם שמוגים *להם עתידים להתחדש (ג) (בגלותן) בכמותה ולפאר יוצרם: **מלאמתה של פורש**. הוריותיה ולעמוד על בוריה ועל עיקרה לא כאדם המפולפל ומתורגל וכעל סברא ולא למד משניות וברייתות הרבה כי מהיכן יתגלה הסוד אלא בבעל משניות הרבה שאם יגערך לו טעם בכאן ילמדנו מתוך משנה אחרת או אם יקשה לו דבר על דבר יבין מתוך משניות הרבה שבידו הא מני פלוני היא ששמעוהו במקום אחר לומר כך: **לא שנו אלא שעות**. דמר סבר טעי אינש הכי ומר סבר לא טעי כולי האי: **אכל**. הכן החמה סימן מובהק הוא ואין לטעות בהכן החמה בתוך שהיא זורחת: **ירבדם לו**. שאם יורידוהו היום לענין כל בושה היא לו: **לא רפו**. האחד מאלו את טעמן של אלו והרי הן במחלוקתן מהו: **וניפטרים מעיקרא**. משהוסיפו עד שבעים ואחד ונחלקו למה אלו מאחרים הדבר לדון אלו כנגד אלו מי אית לן לאהדורי בתר חובה: **כדי שלא ילמו מכים דין מעורבבים**. גנאי לב"ד שילמו במחלוקת ואין יודעין לגמור את הדין: **וליפטרים מכי דינא קמא**. למה מוסיפין, משנחלקו הראשונים יהדו אלו כנגד אלו אם ראה מ' מאלו את דברי אלו הרי טוב ואם לאו יפטרוהו: **קם דינא**. זקן דין זה ועמוד וקשה ולריך להמתין בו: **איכא מצוה ליה**. בדיני נפשות לריך לעיין יותר: **מקם דינא**. יפה העמדתנו על בוריו ואין אחד ממנו לריך להפך ולדקדק בו, ואין אומרים כן בדיני נפשות שאף מגמגמיהו אם ידקדק האחד וימלא לו זכות מחזירין את הדין: **אינו דומה כו'**. טוב הוא לו שיהא הוא מכיים טעמו ואל יאמר אחד מחבריו קם דינא ויתביים מאחרים: **אגדול רמיא**. ואפי' דברים של שבח הוא לומרן:

[על תרוייסו פי' מעולם כך גיר' בטוס בבכורות מד. ד"ס עיינו]

הגהות הב"ח

(א) גמ' ואחר אומר בהכן כל"ל ומיבת בתוך נמחק: (ב) רש"י ד"ס עמקת וכו' לתחדש בגדולתן כמוזה ולאחר: (ג) תוס' ד"ה הטוסקים וכו' היינו דיני נפשות.כ"ב ע"ש ויעלה רזון בנפשם שפיכת מות המתחלוים במדבר וכל לזון רזון הוא חסרון ואכזר:

[סמיים יב:]

[תוספ' פ"ע]

[על דבון אלו בנגד אלו עד שיראה]

[כלומר כשלו ונתנו בו עד שנתברר לאור עיון ערך זקן מ'] [תענית טו:]

נגיע כמ.

[פוטרין אותו ר"ל ר' יוסי אומר כשם שאין מוסיפין על ב"ד של שבעים ואחד כך אין מוסיפין על ב"ד של עשרים ושלשה] ת"ר [אומר בדיני ממונות "נזדקן הדין" ואין אומר בדיני נפשות "נזדקן הדין"] מאי נזדקן הדין אילימא קש דינא, איפכא מיבעיא ליה אמר רב הונא בר מגוח משמיה דרב אחא בריה דרב איקא איפוך רב אשי אמר לעולם לא תיפוך ומאי "נזדקן הדין" *חכם דינא, מיתיבי *) [גדול שבריינין אומר "נזדקן הדין"] אי אמרת בשלמא חכם דינא הויינו דאמר גדול, אלא אי אמרת קש דינא, לא סגיא דלא אמר גדול כספי הוא דקא מיכסיף נפשיה? אין, *אינו דומה מתבייש מעצמו למתבייש מאחרים איכא דאמרי אי אמרת בשלמא קש דינא הויינו דאינו דומה מתבייש מעצמו למתבייש מאחרים אלא אי אמרת חכם דינא, גדול אשבוחי משבח נפשיה והכתיב יהללך זר ולא פיך? שאני מילתא דבי דינא דאגדול רמיא כדתנן [גמרו את הדבר היו מכניסין אותן, גדול שבריינין אומר "איש פלוני אתה זכאי איש פלוני אתה חייב"]:

*) [תוספתא פ"ז פ"ע]

הדרן עלך היו בודקין

[פועלי אמת. פי' הקונט' שלין מעכין את סדרן ואין דגרס פועל אמת ולהקב"ה קאי שבאמת ובדין "מיעטה ולכסי קאמר בתר הכי וללבנה אמר שתתחדש: **ורב** תבואות. מטוס דיוסף ליקרי בכור שור כדכתיב (דברים נג) בכור שורו הדר לו ובעל שמועות הוא בעל תמין כדאמר (הוריות ד' יד.) הכל לריכין למרי חיטיא ומאריכן בשילהי הוריות (שם) דרב יוסף סיני: **העוסקים** ברזו של עולם. הייט דיני נפשות (ג) אבל לא דיני ממונות והא דאמר (עירובין ד' סד.) שתה רביעית יין אל יוכה הייט הוראה לאיסור והיתר: **קש** דינא. פירוש ואין יכול לעמוד עליו:

הדרן עלך היו בודקין

רבינו חננאל

מלשון נפה. והיא עגולה במילואה. ואמרי' לריבריך על הלבנה כשתתמלא השוב והמטיב ורחינן אפו כשיחסר מברך עלה ברוך דיין האמת אלא כיון דאורתה היא לית בה ברכה. א"ר יוחנן כל המברך על החודש כאלו מקבל פני שכינה. שנאמר החודש הזה לכם וכתיב זה אלי ואנוהו וכי מברכין אין מברכין אלא מעומד. פריטר ומר זוטרא הוו מכתפי להו ומברכי ברכת החודש. בא"י אמ"ה אשר במאמרו ברא שחקים וברוח פיו כל צבאם חוק וזמן נתן להם שלא ישנו את תפקידם ששים ושמחים לעשות רצון קונם פועלי אמת שפעולתם אמת ללבנה אמר שתתחדש עטרת תפארת לעמוסי בטן שהן עתידים להתחדש כמותה ולפאר ליוצרם על כבוד מלכותו. בא"י מחדש חדשים: **במי** אתה מוצא פלחמת התורה בפי שבידו חבילות של משנה רב יוסף הוה קורא אנפשיה ורב תבואות בכח שור כדכתיב בכור שורו הדר לו וכיון ששמע יוסף ובידו הבריאות היה אומר אני בכחי מרבה תבואות כדברי הכל צריכין למרי חיטיא נמרא: אחד אומר בג' שעות ואחד אומר בג' שעות עדותן קיימת כו' א' אמר בה' ואחד אומר בו' עדותן בטלה. שבחמש חסה במזרח ובו' חמה במערב. ואין אדם מועה בזה. אמר רב שימי בר אשי לא שנו אלא שעות אבל אחד אומר קודם הנץ החמה ואחד אומר אחר הנץ החמה עדותן בטלה ולא אמרי' בגלגא הוה קאי והדורי בעלמא הוא דחזא: הין מכניסין השני ובודקין אותו נמצאו דבריהם מטוונים פותחין בזכות. אמר אחד מן העדים יש לי ללמד עליו זכות אז א' מן התלמידים אמר יש לי ללמד עליו חובה משתקין אותו. אמר אחד מן התלמידים יש לי ללמד עליו זכות מעלין ומושיבין אותו עמהן ולא היה יורד משם כל היום אם אין מסש בדבריו אבל אם

כבד א מיי' פ"ט מהלכות נרכות הלכה יז סמג עשין מז [וכנב אלפס שד נרכות פ"ד דס"ד.]: כה ב מיי' וסמג שם מוסיע מ"ח סימן תכו סעיף ב [וכנב אלפס שם]: כו ג מיי' שם הלכה מז מוסיע שם סעיף ל [וכנב אלפס שם]: כז ד מיי' פ"ב מהלכות עדות הלכה ה סמג עשין קפ: כח ה מיי' פ"ו מהלכות סנהדרין הלכה ח סמג עשין לח: כט ו מיי' שם פ"ע הלכה ב:

נוסח "קיבוץ לבנה"

נוסח אחר בגירסת הרי"ף

נוסח אחר בגירסת הרי"ף

נוסח אחר בגירסת הרי"ף

בית הסקילה היתה חוץ לשלש מחנות. היינו בירושלים לחיצה לשלש מחנות ובחוץ לירושלים עיר ועיר היתה בית הסקילה חוץ לעיר כדפי' הקומרים והיינו משום דכל עיירות המוקפות חומה יש להן דין מחנה ישראל כדתנן בפרק קמא דכלים: **כי** היכי דלא לתחזו בית דין רוצחים. לתחזו דמרחיקין רחוק מב"ד בית הסקילה יהיב טעמא כדפ"ה אבל חוץ לב"ד קרא קא דריש במתני' הוצא את המקלל והא דאמר בפ' בערה שנתפתתה (כתובות דף מד. ומה: ומס*) נערה המאורסה שאין לה פתח בית אב ושובב ע"ז בעיר שרובה עכו"ם סוקלין אותם על פתח בית דין שאני התם דכתיב שעריך וכיון דלא אפשר מוקמינן אשער ב"ד והאי דלא יליף שאר נסקלין מהתם דנבעי שעריך דלמא הוו להו נערה המאורסה ושובב ע"ז שני כתובים הבאים כאחד ושוד הא כתיב הוצא כדתנן במתניתין:

ונאמר בפרים הנשרפים. תימה והא בקדשים דבר הלמד בהיקש אין חוזר ומלמד בגזרה שוה ואיכא למ"ד בפרק איזהו מקומן (זבחים דף נ.) דבתר המלמד אזלינן כיון דמלמד קדש אע"ג דלמד חול והיא גופה תימה בפר העדה מנא לן כיון דפר כהן משיח לא גמר מלא מהיקשא דדשן ולמאן דגמר בסוף איזהו מקומן (שם דף נז.) הימנו ודבר אחר ח"ש דאגב דגמרינן ההוא מתנה שכתוב בו בהדיא גמרינן מיניה אחריני:

שכן אחד. דתון למחנה דשחוטי חוץ לאחד קלי כדפ"ה מיהו אע"ג דהיינו ודאי פסחיה דקרא מ"מ אם עמד בחוץ והכניס ידו לפניס ושחט לו ששחט בסכין ארוכה שחיטתו כשירה כדאמרינן פרק שני דזבחים (דף לב.) ובריש חולין (דף ב:) ואם עמד בפנים והושיט ידו בחוץ ושחט בחוץ חייב דלאו בשוחט תליא מילתא אלא בבהמה דקדשים דקיימא בחוץ: **פיגול**. הא דלא נקט טתר וסמא דלא חשיב אלא מידי דשייך בהוצאת מתנה מיהו קשה דלא תשוב פסול יוצא:

משה היכא הוה יתיב. וא"ת כל הני דפרים למה לי וי"ל דלא חיישא ליגול משחוטי חוץ לקדשים מקדשים:

לא

נגמר הדין מוציאין אותו לסוקלו. לבית הסקילה היה חוץ לבית דין (ה) שנאמר הוצא את המקלל אחד עומד על פתח בית דין והסודרין בידו וסוס רחוק ממנו כדי שיהא רואהו אומר אחד יש ללמד עליו זכות הלה מניף בסודרין והסוס רץ ומעמידן ואפילו הוא אומר יש לי ללמד על עצמי זכות מחזירין אותו אפילו ארבע וחמש פעמים, ובלבד שיש ממש בדבריו: **גמ'** ובית הסקילה חוץ לב"ד הוה ותו לא והא תניא בית הסקילה היה חוץ לשלש מחנות? אין כדקאמרת והא דקתני הכי נפקא מינה דאי נפיק בי דינא ויתיב חוץ לשלש מחנות עבדינן בית הסקילה חוץ לב"ד כי היכי דלא מיתחזי ב"ד רוצחין א"נ כי היכי דתידוי ליה הצלה. מנהני מילי דת"ר הוצא את המקלל אל מחוץ למחנה חוץ לג' מחנות, אתה אומר חוץ לג' מחנות או אינו אלא חוץ למחנה אחת? נאמר כאן מחוץ למחנה ונאמר בפרים הנשרפין חוץ למחנה מה להלן חוץ לשלש מחנות אף כאן חוץ לשלש מחנות והתם מנלן דתתנו רבנן הוצא את כל הפר אל מחוץ למחנה חוץ לשלש מחנות אתה אומר חוץ לשלש מחנות או אינו אלא חוץ למחנה אחת? כשהוא אומר אל מחוץ למחנה בפר העדה שאין ת"ל שדרי כבר נאמר ושרף אותו באשר שרף את הפר הראשון, ליתן לו מחנה שניה, וכשהוא אומר אל מחוץ למחנה בדשן שאין ת"ל שדרי כבר נאמר על שפך הדשן ישרף, ליתן לו מחנה שלישית ולילף משחוטי חוץ מה להלן חוץ למחנה אחת אף כאן חוץ למחנה אחת? מסתברא מפרים הנשרפין ה"ל למילף שכן הוצא אל מחוץ למחנה מבשיר ומכפר אדרבה משחוטי חוץ ה"ל למילף שכן אדם חוטא בנשמה פיגול מבשיר ממבשיר עדיף ליה רב פפא אמר משה היכא הוה יתיב במחנה לויה ואמר ליה רחמנא הוצא את המקלל אל מחוץ למחנה חוץ למחנה לוויה ויוציאו את המקלל אל מחוץ למחנה חוץ למחנה ישראל, הא מיבעי ליה לעשייה? עשייה בהדיא כתיבא ובני

נגמר דין. לחובה: **מוליאין אותו לסקלו**. אחידי דסקילה ריגשא דטולהו אלרבע מיתות היא מפרש מילי דידה בריגשא והדר מפרש שאלרא בפירקין דלקמן בסדר: **חוץ לבית דין**. רחוק מבית דין קלת: **שנאמר הוצא**. אלמא לאו במקום הועד קטלהו: **וסקודרין בידו**. לקמיה מפרש למאי מיבעי: **וסוס רחוק ממנו כדי שיסא**. אדם רוכב על סוס ומשך על לד בית הסקילה שיהא קרוב לרדוף אחר הנסקלין ומגיל ומתרחק מזה שהסודרין בידו מלא עיניו ובלבד שיוכל לרוחתו אם יניף בסודרין: **אמר אחד**. מב"ד יש לי ללמד עליו זכות: **הוא**. העומד על הפתח ורוכב הסוס היה מכיר בו והוא רץ אחר המנהיגים ומעמידן עד שיתקרבו ב"ד אם יהא טעם בדבריו של זה: **ובלבד שיהא ממש בדבריו**. קלת ראיה הדומה לזכות ובגמרא פריך מנא ידעי הכי סוקלין אם יש ממש בדבריו והלא לא תלמידים הם: **גמ' ובית הסקילה חוץ לבית דין**. הוא דבעינן אבל חוץ לשלש מחנות לא בעינן: **חוץ לשלש מחנות**. בירושלים הוא דשייך למימר דלאיכא עזרה=מחנה שכינה והר הבית=מחנה לויה וכל העיר=מחנה ישראל ובבתי דינים שבכל עיר ועיר נמי הוי בית הסקילה חוץ לעיר דומיא דירושלים: **ומשני ר"מ**. מדתנן חוץ לבית דין: **דלא נפיק בי דינא**. וקבעי מקום הועד שלהם חוץ לעיר כגון שתי סנהדראות קטנות שהיו בירושלים אחת על פתח העזרה ואחת יושב על פתח הר הבית וכן כל שאר עיירות לי קבעי מקומן חוץ לחומה עבדינן בית הסקילה חוץ לב"ד רחוק מהן: **כי היכי דלא ליפקוי בית דין רוחמין**. דגנאי הדבר דתנן (מכות דף ז.) סנהדרין ההורגת פעם אחת בשבוע נקראת חבלנית וכל שכן אם יהיה קרוב למקומן מיחזי מקום איבוד נפשות: **אי נמי**. לכך היו מרחיקין בית הסקילה כדי שתהא שהות לסקילה באורך הדרך ובתוך כך ימלא אחד ראיה של זכות וילילהו ויחזירהו ותיהוי ליה הלה: **מנא הני מילי**. דבית הסקילה חוץ לשלש מחנות: **פרים הנשרפים**. פר הטעלם דבר של ציבור ופר כהן משיח שאינן נאכלין אלא נשרפין כדכתיב והוציא את כל הפר אל מחוץ למחנה וגו': **שאין ל"ל**. אין לנו למידים ממנו כלום שהרי כבר נאמר כאשר שרף את הפר הראשון של משיח ובהוצאת כבר נאמר אל מחוץ למחנה ומה בא זה ללמדנו, אלא ליתן להם מחנה שניה: **וכשהוא אומר אל מחוץ למחנה**. בא לת אחרן בהוצאת הדשן של תפוח שעל המזבח החיצון שאין מלמדנו כלום שהרי כבר נאמר בפר כהן המשיח אל שפך הדשן ישרף וכתיב בדידהו חוץ למחנה ממילא שמעינן דשפך הדשן=חוץ למחנה הוא, ולמה נאמר כאן? ליתן לכולם מחנה שלישית דעל כרחיך טולהו בחד דוכתא עביד להו: **ולילף**. מקלל מחוץ למחנה דשחוטי חוץ דהוי חוץ למחנה אחת כדכתיב (ויקרא יז) ואל פתח אהל מועד לא הביאו: **שכן הוצא אל מחוץ מבשיר ומכפר**. סימן הוא שדומה מקלל לפרים נשרפין בכל אלה ולא לשחוטי חוץ: **פיגול**. ובמקלל ופרים נאמר הוצאה, ולא בשחוטי חוץ, ונאמר בהן "אל מחוץ למחנה" ובשחוטי חוץ לא כתיב *שחט מחוץ ומחוץ למחנה" האמור בשניהם בכך, ומחוץ למחנה" האמור בשחוטי חוץ אין הכשירן אלא עזירה, ובמקלל ופרים הוצאתן כדאמרינן (לקמן דף מג.) במתני' היום הזה אחה עכור כו' אבל שחוטי חוץ איכא כפרה אלא חטא: **שכן אדם**. "מחוץ למחנה" דמקלל, באדם כתיב, וכן האמור בשחוטי חוץ=אאדם השוחט קלי אלא שחט מחוץ למחנה, ומחוץ למחנה" האמור בפרים אם אינו אלא אאדם דלא כתיב יצא" והוציא את כל הפר אל מחוץ למחנה": **חוטא**. מקלל=חוטא הוא, ושוחט חוץ=חוטא לאחוקי פר דלאו חוטא הוא: **בנשמה**. "מחוץ למחנה" של שניהם בנשמה, אמר רחמנא זה נסקל וזה שוחט, אבל פר, שוחט ואומר: ליסקל אחרינא בנשמה דשוחט חוץ=הייט חיוב כרת שמתחייב בשחיטה זו: **פיגול**. "מחוץ למחנה" דשחוטי חוץ ומקלל לא אתה מוצא פיגול על יד אותו אחד למחנה, אבל פרים לחוייבן להתפגל על יד אותו חוץ למחנה שאם שחטו על מנת להקטיר אימוריהן בחוץ מתפגלין, וליסקל דקרא נקט דקרי חוץ למקומן פיגול כדאמרי' בזבחים (דף כח.) ואע"ג דליסקל דרבנן לא קרי פיגול אלא חוץ לזמנו: **מבשיר עדיף ליה**. למילף חוץ למחנה" האמור בשני אלו כך היא חובתו ורחוייב ללמוד זה מזה ולא "מחוץ למחנה" דשחוטי חוץ שהוא אלא כדת וכמצוה: **רב פפא אמר**. מהכא נפקא לן בית הסקילה חוץ לג' מחנות: **מעשה**. לוי היה ושרוי במחנה לויה ואמר ליה רחמנא הוצא כו': **לעשייה**. לומר שכמו שנלטוו כך עשו:

ובני

[לקמן נב.]

[ע"ש שכתבו בד"ש על פתח כלופון אחר]

רבינו חננאל

פ"ז נגמר הדין מוציאין אותו לסקלו כו'. ואקשי' וכי בית הסקילה חוץ לב"ד הוה והתניא בית הסקילה היה חוץ לשלש מחנות ושנינן אי מודסנא סילתא ונפק בי דינא חוץ לג' מחנות מרחקינן לבית הסקילה מבי חוץ (למחנות) [לב"ד] כי היכא דלא ליתחזי ב"ד רוצחים ומנא לן דבית הסקילה היה חוץ לג' מחנות דת"ר הוצא את המקלל אל מחוץ למחנה וכתיב בפרים הנשרפין אל מחוץ למחנה מה להלן חוץ לג' מחנות דכתיב בפר כהן משיח אל מחוץ למחנה ובפר העדה כתיב אל מחוץ למחנה וכתיב ברשן והוציא את הדשן אל מחוץ למחנה הרי שלש מחנו' ויליף מקלל מפרי' הנשרפים מה להלן חוץ לג' מחנות אף כאן חוץ לג' מחנות. ואמרי' ולילף מקלל משחוטי חוץ דכתיב ביה אשר ישחט אל מחוץ למחנה ואינו אלא מחוץ למחנה אחת ואמרינן מ ס ת ב ר א ספרים הנשרפין הוה לי' למילף שכן יש בהן הוצא אל מחוץ למחנה כשם שכתיב במקלל ובשוחט חוץ אין כתיב בו הוצא ועוד פר כהן משיח מכשירו לעבודה שאין הטמא מקריב לכפר הלא תראה ביום הכפורים חטאתו ואחר כך חטאת העם ומכפר חטאתו ומקלל מיתתו מכפרת כדכתיב ולארץ לא יטהר דם אשר שופך בה כי אם בדם שופכו ומכשירו וי"א מדכתיב בפר העדה וסמכו זקני העדה את ידיהם ומקלל כתיב וסמכו כל השומעים את ידיהם הנה זה מכשיר וזה מכשיר והיא הסמיכ' וכן פר העדה מכפר וחייב מיתת ב"ד מכפרין דדחי' אדרבה משוחט חוץ הוה ליה למילף שכן המקלל אדם והשוחט חוץ אדם כמותו לאשוקי פרים דבהמות נינהו וזה הטמא וזה הוטא חוטא בפרים לא חטאו. וזה נשמתו נישלת המקלל וזה נשמתו נישלת השוחט חוץ שרוא בכרת לאשוקי פרים שכשרים נשרף. וכן המקלל ושוחט חוץ אין בהן פיגול. ואמ"ל מכשיר מכשיר עדיף ליה ושאר השמועה

מסורת הש"ס

א א מיי' פי"ב מהלכות סנהדרין הלכה ג סמג עשין לח:

ב ב מיי' שם ופי"ג הלכה ו סמג שם:

הגהות הב"ח

(ה) במשנה תון לב"ד רחוק מב"ד שנאמר הוצא וכו' אמר אחד:

גליון השש

גמ' מבשיר ממבשיר עדיף ליה. עיל דף נג ע"א תוס' ד"ה שכן:

(ב אחמנא) (אחמנא) ברים הנשרפין אחמנא אחמנא

עיין בס"ד

בגמא בד"מקלל אל מחוץ למחנה ומחוץ למחנה אל מחוץ למחנה ולמאן אל מחוץ למחנה ולמאן אל מחוץ למחנה

ד"ד אל מחוץ למחנה

* אך בסנהדרין ר"פ אמר ציקר ובריון איך אחר מקטע-הרי התנאי בפר הביא מקור לג' מחנות, אייב לאמר לי בגמרא ר"פ אמר. בתוך הסנהדרין הגמ' אילמלי תוצרות אל אמר אחד מחוץ אל למחנה ומחוץ הנשרפ כלל בל"ל ל' ר' פפא ומיש אחרבא

הגהות מהר"ב רגשבורג

א) רש"י ד"ה בנשמה וכו' אבל פר שוחט ומומר ליל שוחט ומומר: